

kusost vadou podle § 503 č. 2 c. ř. s. a bylo se usnésti podle § 35, odst. 2, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., jak ve výroku vysloveno.

Čís. 16396.

Rozsah účinků poznámky pořadí.

Zamýšlený dluh, pro který se zapisuje poznámka pořadí podle § 53 knih. zák., jest v knihovním návrhu, v povolujícím usnesení i v knihovní poznámce přesně označiti jak co do jistiny, tak i co do úroků a příslušenství.

Nebyl-li dluh označen jako zúročitelný, požívají úroky a vedlejší závazky, zapsané do veřejných knih při pozdějším vkladu práva zástavního, jen běžného pořadí, nikoli poznamenaného pořadí.

Ustanovení § 216, odst. 2, ex. ř. i §§ 16, 17 knih. zák. upravují pouze pořadí úroků a útrat v poměru k jistině, neřeší však, jak se nabývá zástavního práva.

Proti formálně pravoplatnému, avšak materiálně neplatnému knihovnímu zápisu může věřitel jím dotčený podat v rozvrhovém řízení odpor.

(Rozh. ze dne 14. října 1937, R II 385/37.)

Srv. rozh. č. 303, 4493, 5321, 5334, 5367, 6151, 8655, 10443 Sb. n. s.

Na ideální polovici vydražené nemovitosti připsané povinnému Eduardu Ch. bylo pod položkou C 10 podle ověřené žádosti ze dne 19. února 1934, došlé na soud dne 22. února 1934, č. d. 112/34, poznamenáno pořadí pro zamýšlený dluh do nejvyšší částky 1.000 Kč s právní účinností (§ 54 knih. zák.) do 19. února 1935. Před uplynutím uvedené lhůty, tedy včas, bylo dne 17. února 1935 na téže polovici na základě dlužního úpisu ze dn 19. února 1934 a usnesení z dne 26. února 1934, č. d. 112/34 vloženo pod pol. C 18 právo zástavní pro pohledávku Dr. Karla H. v částce 1.000 Kč s 5% úroky od 1. března 1934 a jistotou za vedlejší závazky per 100 Kč v poznamenaném pořadí. **E x e k u č n í s o u d** rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, připsanou Eduardu a Adolfu Ch., přikázal zástavnímu věřiteli Dr. Karlu H-ovi jen jistinu 1.000 Kč v pořadí poznámky, kdežto na přihlášené 5% úroky od 1. března 1934, činící 80 Kč 80 h, a vedlejší závazky do výše 100 Kč nepřikázal nic. **R e k u r s n í s o u d** přikázal jmenovanému věřiteli i uvedené příslušenství přihlášené jeho pohledávky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Prvý soud právem přikázal při rozvrhu nejvyššího podání knihovnímu věřiteli Dr. H. v pořadí C 10 pouze pohledávku na jistinu 1.000 Kč, nikoli však i shora uvedené úroky a další útraty, poněvadž ty mohou

býti při rozvrhu přikázány pouze v běžném pořadí zápisu C 18, nikoliv v pořadí poznamenaném pod C 10. Poznámkou pořadí pro zamýšlený dluh, který jest přesně označiti jak v knihovním návrhu, tak i v povolujícím usnesení i poznámce jako co do jistiny, tak co do úroků a ostatního příslušenství (§ 451 obč. zák. a § 14 knih. zák., srv. výnos min. sprav. č. 28144/36 Věst. min. sprav. 1926/131), chtěl zákon dáti vlastníku nemovitosti možnost zjednat si zajištěním přesně stanoveného knihovního pořadí úvěr do určité vymezené výše, a lze proto s právním účinkem původního pořadí vložiti později kontrahovaný dluh jen přesně v mezích vytčených předchozí poznámkou pořadí. Tato nejvyšší mez nesmí býti, — když poznámka pořadí měla zajistiti pozdějšímu knihovnímu vkladu pořadí do určité nejvyšší částky, která ani nebyla označena za zúročitelnou, — při tomto pozdějším vkladu, podobně jako při úvěrové hypotece, s právním účinkem překročena, a to ani o úroky, ani o další poplatky a útraty. Jinak by byli též zkráceni mezi poznámkou pořadí a pozdějším knihovním vkladem následující věřitelé, kteří při povolování pozdějších úvěrů právem mohli počítati s tím, že pohledávka v poznamenaném pořadí uvedená nemůže při pozdějším knihovním vkladu činiti více než nejvýše 1.000 Kč, ježto poznámka pořadí zněla pouze pro tento nejvyšší limit. Tím by byla porušena zásada publicity a speciality veřejných knih, trpěla by důvěra v tyto knihy a byl by i ohrožen reální úvěr. Nerozhoduje ani to, zda nepodáním opravného prostředku proti usnesení o vkladu práva zástavního nastala formální právní moc knihovního zápisu, ježto to nemohlo založiti jeho materiální platnost, a nebrání věřitelům vznésti při rozvrhu nejvyššího podání odpor proti onomu zápisu (viz rozh. č. 11109 Sb. n. s. a další tam uvedenou judikaturu). Mylný je proto názor rekursního soudu, že při rozvrhu nejvyššího podání rozhodoval podle § 216 č. 4 ex. ř. knihovní stav dokumentovaný vkladem pod C 18 a že exekuční soud nebyl proto oprávněn zkoumati, zdali se pravoplatný vklad stal v mezích poznámky pořadí v příčině úroků a vedlejších poplatků právem, či nikoli. Naopak bylo povinností exekučního soudce, aby zkoumal, zdali hypotekární věřitel skutečně nabyt s hlediska hmotněprávního žádaného pořadí (Sb. n. s. č. 13188). Názoru shora uvedenému se nepříčí ustanovení posledního odstavce § 216 ex. ř., neboť to ustanovení, podobně jako ustanovení §§ 17 a 16 knih. zák., upravuje podle svého doslovu toliko pořadí úroků a útrat v poměru k jistině, není však jimi, jak bylo blíže vyloženo v rozh. č. 303 Sb. n. s., na něž se odkazuje, rozřešena otázka nabytí zástavního práva pro toto vedlejší příslušenství pohledávky, v kteréžto příčině platí předpisy práva hmotného. Dovolacímu rekursu bylo proto přiznati úspěch.

Čís. 16397.

Podle soudního smíru, jímž se povinný železniční úředník zavázal platiti oprávněnému na výživné určitou část (zlomek) svých služebních příjmů, které mu budou vypláceny, vyjímaje některé jmenovitě uvedené